

1

Tomášek

ZPRAVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

*Žijeme proto, abychom rostli,
něco vytvořili ve prospěch druhých,
třeba nějakou maličkost, hodnotný svazek nebo nový svět,
ve kterém bude život lepší, než byl před námi.*

E. Hudečková

Úvodní slovo

S radostí vás, sestry a bratří, zdravím na začátku dalšího ročníku farního časopisu. Je to vlastně už počtvrté (a pro mě osobně to znamená dosažení osobního rekordu v délce setrvání v jedné farnosti).

Ale chci vám sdělit jinou důležitější věc: Dospěli jsme za polovinu Svatého roku a zejména v posledním čase také zakusili jeho hmatatelné ovoce (např. při Světovém setkání mládeže se Svatým otcem v Římě).

Nás nyní čeká přímo ve farnosti další jubileum: Jubilejní den farnosti v neděli 8. října 2000. Využívám tedy této příležitosti, abych vás všechny co nejsrdčněji pozval k jeho slavení – program naleznete uvnitř tohoto Tomáška. A chci poprosit ještě o víc: Pozvěte i všechny bývalé farníky a farnice, o kterých víte. Vyřídte jim moje upřímné pozvání! Pozvěte všechny bývalé ministranty, choralisty, zpěváky, katechety, kostelníky, uklízečky, údržbáře, i všechny jakkoliv ve farnosti činné – ač zveme mnohé zvláště, není možné získat kontakt na všechny. Vezměte si třebas pro

ně toto číslo Tomáška a pošlete jim ho jako pozvánku. Pomozte zkrátka vy všichni – a udělejte si i Vy sami doma z farního dne mimořádnou slavnost!

Máme jistě v našem farním společenství zač děkovat i prosit. Toto bude naše příležitost.

Vyprošujme si od Boha, štědrého dárce rozmanitých darů, všechny potřebné milosti. Když o ně budeme prosit, jistě je také dostaneme!

Váš otec Petr Vrbacký

Informace

aktuální dění ve farnosti

• **Příprava nových katechumenů** bude zahájena ve středu 4. října v 19 hodin na faře na Lidické 6. Přihlásit se mohou zájemci odkudkoliv, pokud ve vlastní farnosti katechumenát neprobíhá či jim nevyhovuje termín. Rovněž mohou klidně přijít i ti, kteří se chtějí připravit na přijetí Eucharistie (týká se samozřejmě pouze dospělých) či jen tak doplnit své vědomosti.

• **Příprava rodičů na křest dětí** probíhá rovněž na faře ve dvou variantách podle toho, zda rodiče žijí či nežijí ve svátostném manželství. I zde je třeba se nejprve ohlásit osobně a upřesnit si podmínky přípravy. Upozorňujeme, že křest dítěte v jiné než vlastní farnosti je možný až po písemném souhlasu vlastního duchovního správce.

• **Příprava na svátost biřmování** bude zahájena rovněžtak začátkem října, pokud se sejde dostatečný počet zájemců. Hlásit se můžete na faře či v sakristii do konce měsíce září.

• **Příprava na svátost manželství** probíhá pravidelně v měsíčních cyklech. Začíná se každé první pondělí v měsíci v 19 hodin na faře na Lidické 6. Je dobré se předem ohlásit ve farní kanceláři osobně (pondělí 9 – 11 hodin, středa 9 – 11 a 15 – 17 hodin) či alespoň telefonicky (57 22 15) a upřesnit si všechny náležitosti kolem sňatku (otázka jeho možnosti, potřebných formalit atd.).

• **Příprava na 1. sv. přijímání** malých dětí bude zahájena tradičně na začátku doby postní a bude probíhat vždy ve středu odpoledne na faře. Ostatní bude upřesněno včas.

• **Pohřeb z kostela či kremáční rozloučení** se dojednává prostřednictvím kterékoliv pohřební služby. V krematoriu bývá přítomen kněz z naší farnosti většinou ve středu podle konkrétních požadavků. Pokud máte zájem o službu kněze z naší farnosti v jiných dnech, je to možné jen tenkrát, pokud se **dříve**, než jdete na pohřební službu, dohodnete, kdy bude kněz moci!

V této souvislosti ještě jedno připomenutí: Protože obřad v krematoriu je vždy jen bohoslužbou slova (zádušní mše bývá až následně), je naprosto totožné, vykoná-li obřad posledního rozloučení jáhen či kněz. V obou případech se jedná

o plnohodnotný církevní obřad. Stížnosti některých *věřících* na to, že na jejich obřad byl přítomen **pouze** jáhen (dokonce: *ten s tou šerpou*), jsou smutným svědectvím o úrovni jejich vědomostí.

• **A ještě jedno oznámení: V týdnu od 25. – 29. 9. 2000 bude dovolená ve farní kanceláři. Akutní záležitosti je nutno vyřídit přímo v kostele před anebo po bohoslužbě.**

• **Strašidýlková cesta**

Centrum pro rodinu a kluby maminek v Brně pořádají odpoledne pro rodiny s dětmi. Na *Strašidýlkové cestě* se seznámíte se strašidýlky hradu Špilberk. Přijďte v neděli 1. října kdykoliv v době mezi 13:00 a 15:00 ke vchodu do parku z Husovy ulice.

• Podrobnosti o provozu **farní kavárny** v tomto školním roce se dočtete uvnitř tohoto čísla. Internetoví nadšenci si mohou počíst na adrese <http://www.volny.cz/farnikavarna>.

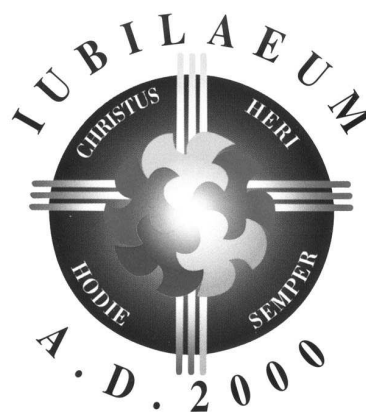
IUBILAEUM A. D. 2000

Jak jste se dočetli už v úvodníku tohoto čísla Tomáška, čeká nás další jubilejní den Svatého roku: Jubileum farnosti. Připadá na neděli 8. října 2000 a bude mít tento program:

• **9:00 slavnostní bohoslužba:** Pozvání byli všichni žijící kněží a jáhni, kteří

z farnosti pocházejí či ve farnosti působili od roku 1945.

• **10:00 jubilejní program:** tzn. pozdravy hostů a některých bývalých farníků, slovo o historii chrámu a farnosti, připomenutí historie ministrantského konventu slavícího letos 50 let od svého založení, vystoupení všech schol, které u nás zpívají, a k tomu možná ještě další překvapení, na závěr *Te Deum* a požehnání.

• **11:00 – 11:15 varhanní koncert a zahájení výstavy Století ve farnosti a Expozice liturgických a uměleckých památek farnosti** (ta první bude dlouhodobá, druhá jen během dopoledne).

• **11:15 – 13:00 sváteční farní kavárna** v prostorách Besedního domu na Husově ulici jako možnost k setkání všech, kteří se dlouho neviděli, a zároveň příležitost se občerstvit.

• **12:00 slavnostní polední vyzvánění**

Upozornění: V neděli 8. října 2000 nebude mše svatá v 11 hodin! Po celý den je možno ve farním kostele za obvyklých podmínek získat plnomocné odpustky Svatého roku.

Komunita Emmanuel

informuje

KOMUNITA POŘÁDÁ 28. – 29.10.

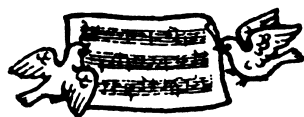
• **víkend pro snoubence** je určen pro ty, kteří pomýšlejí na svatbu. Informace a přihlášky na tel. č.: 35 20 04 (Levíčkovi).

KOMUNITA PŘIPRAVUJE:

• **večerní misijní školu** pro mladé 18 – 35 let. Bližší informace a přihlášky na tel. č.: 57 55 89 nebo 0603 / 40 25 25 (Tomáš Kebrle).

• **cyklus Terezka** pro dívky 18–35 let; pro rozlišení povolání k celibátu nebo manželství. Informace na tel. č.: 05/57 22 15 v době 8:30 – 11:30 (Koukalová).

Děti v kostele při bohoslužbě

(... „už zase?!“ ...)

Se začátkem školního roku a návratem z prázdnin se vrací jako každoroční téma problémy s přítomností malých dětí na mši svaté (myslí se tím zejména nedělní mše). Množství různých ohlasů (často plných emocí) během roku je svědectvím, že toto téma je věčně ožehavé, ale také stále aktuální. Snad tedy nebude na škodu říci si i tentokrát pár slov.

Tak předně: Jsme rádi, když rodiče děti do kostela vodí – děti tam plným právem patří. A nezačnou-li se k účasti na bohoslužbě vést včas, může se stát, že až k tomu dle našich názorů dorostou schopností se naprosto ovládat, bude už pozdě: Nebudou tam chtít, neboť si najdou „lepší“ zábavu.

Bylo ovšem řečeno, že děti je třeba vést – za prvé: k účasti a za druhé: na bohoslužbě. Oba termíny jsou velmi podstatné!

Není totiž k ničemu, když dítě pouze hodinu fyzicky přebývá v prostoru, kde se kolem něj odehrává bohoslužba. A rovněž tak není k ničemu, když se dítěti nepomůže do této bohoslužby postupně aktivně zapojovat. Pak se děti nejprve zabavují různými prostocviky či hračkami, posléze, až jsou větší, tráví čas bohoslužby veselou zábavou vzadu v kostele (schválně se někdy

ohlédněte při nedělní deváté či jedenácté), až nakonec z kostela mizí vůbec.

Jak tedy správně? Především tak, že spolu: Mnozí rodiče jakoby své děti během mše ani neznali, a vy jste překvapeni, když venku zjišťujete, že k sobě patří. Dále je třeba být s dětmi v centru děje: Co má asi tak dítě na mši zaujmout, když stojí za poslední lavicí a vidí pouze „pozadí“ toho před sebou? Pak je třeba dětem pomoci „přebrodit“ široký proud bohoslužby po jednotlivých záchytných bodech: Teď nám najdi písničku – já ti pomůžu, teď dávejme pozor, o čem bude evangelium – pak si to cestou připomeneme, teď dej Pánu Ježíši všechno, co jsme si cestou chystali, teď ho vítěj mezi námi, teď si běž pro křížek, teď pro bonbón... Láska činí člověka vynalézavým – pokud sami rodiče umějí bohoslužbu prožívat, naučí to i své děti!

A prakticky? Už vícekrát bylo řečeno, že rodiče s malými dětmi by měli v kostele přebývat v přední části pravé boční lodě, tzn. na straně u ambonu, a na lavičkách před prvními lavicemi – ať je na jiných místech kostela klid pro ostatní. Pro ty neposednější děti je místo v kapli. Pokud dítě v kostele občas zazlobí, nic se neděje – je to dítě. Ale pokud trvale ruší svou hlučností, pobíháním, boucháním do lavice, či třeba hračkou vydávající různé zvuky po celou dobu mše, je to špatné – jeho rodiče jsou bezohlední k ostatním. Vždycky přece jde s dítětem odejít do kaple nebo i před kostel (od toho jsou rodiče dva, aby se mohli vystřídat). Kostel totiž musí zůstat kostelem a bohoslužba bohoslužbou – a

i ti nejmenší musejí postupně vnímat, že přece nejsme jen na trošku jiném hřišti než obvykle: Jsme na místě posvátném a v našem středu je přítomen sám Bůh!

Prosíme tedy rodiče, aby s moudrostí a láskou zvažovali vždy znovu, co je možné a únosné. My ostatní dobře víme, jak to mají těžké, odhadnout tu správnou míru. Ale ať se nebojí vidět nejen své děti, nýbrž i své okolí, ať se nebojí se i zeptat, zda je situace ještě únosná.

Nejlépe začít s voděním dětí na bohoslužbu skrze speciální mše pro děti – u nás v kostele bývají ve středu večer (děti do sedmi let nemají povinnost účasti na nedělní mši). A až si děti zvyknou a naučí se bohoslužbu slavit spolu s námi, bude se jim v kostele líbit i v neděli – právě tak jako jejich rodičům, kteří navíc budou vědět, že neriskují žádné nervy drásající krotitelské vystoupení sklízející místo potlesku nerudné pohledy svého nejbližšího okolí.

P. S. Z rozhodnutí farní rady se má v následujících týdnech instalovat do kostela nastálo technické zařízení, umožňující přenos nejen zvuku, ale i obrazu z kostela do boční kaple. Chceme tím vyjít vstříc právě těm rodičům, kteří mají s dětmi největší „povyražení“. A k tomu jedna prosba: Firma nám nabídla, že pokud si sami dodáme funkční barevnou televizi s větší obrazovkou, přijde nás celá zakázka levněji. Pokud by tedy někdo zamýšlel inovovat „domácí oltář“ a starou televizi byl ochoten darovat kostelu, může dostat i diplom!

Vyučování náboženství ve šk. roce 2000/2001

- **ZŠ Kotlářská**

- 1. – 3. třída v pondělí ve 14:00
- 4. – 5. třída v pondělí v 15:00
- vše katechetka K. Bartošová

- **ZŠ 28. října**

- 1. – 2. třída v pondělí ve 13:30
- 3. – 5. třída v pondělí ve 14:15
- 6. – 9. třída v pondělí v 15:15
- vše katechetka B. Javorová

- **ZŠ Staňkova**

- 1. třída v úterý ve 13:00
katecheta J. Lorenc
- 2. třída v úterý ve 13:45
katecheta J. Lorenc
- 3. – 6. třída v úterý ve 14:00
katechetka M. Šuláková

Chlapci z 6. – 9. třídy z kterékoliv školy mohou navštěvovat vyučování na faře na Lidické 6 v pátek ve 14:30 (J. Topenčík).

Co se událo

z farní matriky

V létě byli oddáni:

- Jiří Molák a Daniela
roz. Hájková 2. 6. 2000
- Pavel Macků a Jana
roz. Slavíčková 3. 6. 2000
- Zdeněk Havlíček a Martina
roz. Kučerová 9. 6. 2000

- Martin Tomiczek a Silvie
roz. Rathuská 16. 6. 2000
- Radim Gettinger a Iveta
roz. Kučerová 17. 6. 2000
- Miroslav Malík a Alexandra
roz. Patermannová 17. 6. 2000
- Oldřich Franěk a Ivana
roz. Marková 22. 6. 2000
- Vladislav Bobčík a Veronika
roz. Zelenková 24. 6. 2000
- Radek Uher a Markéta
roz. Procházková 24. 6. 2000
- Richard Polnický a Lenka
roz. Kynčlová 7. 7. 2000
- Jiří Urban a Simona
roz. Trnková 22. 7. 2000
- Richard Kročil a Xenie
roz. Golombková 19. 8. 2000
- Jiří Schnirch a Šárka
roz. Hálová 26. 8. 2000
- Marek Kňážík a Zuzana
roz. Zemanová 25. 8. 2000

V létě byli pokřtěni:

- Klára Syptáková 5. 2. 2000
- Michal Richard Hrozek 31. 1. 2000
- Eliška Marie Holoubková 22. 9. 1999
- Stefanie Bakoo 10. 2. 2000
- Simona Petra Kubová 28. 4. 2000
- David Špaček 30. 3. 2000
- Tereza Semerádová 13. 4. 2000
- Tomáš Růžička 31. 12. 1999
- Helena Marie Říhová 15. 10. 1999

Magdaléna Babáková	18. 5. 2000
David Michek	15. 8. 1999
Klára Julie Buršíková	6. 6. 2000
Romain Nony	1. 4. 2000
Barbora Marie Ondroušková	30. 4. 2000
Liběna Dražovská	29. 4. 1998
Renata Dirdová	6. 12. 1999
Vojtěch Košut	17. 5. 2000
Tomáš Čižmář	7. 3. 2000
Lucie Čižmářová	10. 3. 1997

V létě se s námi rozloučili:

Josef Kališ	80 let
Jan Odehnal	87 let
Rudolf Netočný	90 let
Rudolf Lovásik	78 let
Marta Odrčilová	67 let
František Lavický	82 let
Marie Růžičková	83 let
Jaroslav Bařina	57 let
Miloslav Homola	92 let
Vojtěch Menzl	93 let
Emil Dufek	62 let
Marie Řezníková	90 let
Alfons Kopecký	76 let
Petr Holub	61 let
Antonín Hutař	(neuveveno)
Oldřich Staněk	87 let
Bohumila Špiříková	87 let
Richard Němec	52 let
Alice Pelichová	74 let
Vlasta Beránková	85 let
Ladislav Hnízdil	77 let
Jarmila Běhávková	81 let
Gisela Koudelová	90 let
Anton Zvada	71 let
Theodor Kletzl	83 let

Z farní charity

Za našimi dětmi do Indie

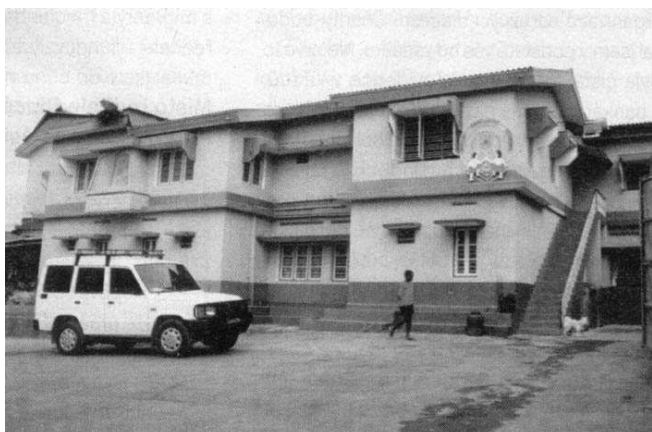
V řadě článků o činnosti charity chceme ten dnešní věnovat *Adopci na dálku*. Je to jeden z projektů Arcidiecézní charity Praha. Dlouhodobě pomáhá dětem z chudých zemí, kterým jejich rodiče či zákonní zástupci nemohou poskytnout základní vzdělání ani dostatek stravy. Lidé z Evropy mají možnost „adoptovat“ např. indické dítě, které i nadále žije ve vlastní rodině, ale díky finanční podpoře se mu otvírá cesta ke vzdělání a tím i k lepšímu životu. Za finanční příspěvek 4 400,- Kč ročně má dítě zajištěno školné, pomůcky do školy, školní uniformu, jídlo a v případě sirotků i ubytování. Projekt je rozšířen na několika místech Indie, nejvíce dětí je sponzorováno prostřednictvím centra BALA PRAGATHI KENDRA (BPK) v západoindickém městečku Honavar, jehož práci řídí sestra Marie Goretti. Jejím prostřednictvím získalo za posledních sedm let více než tisíc dětí adoptivní rodiče z České republiky. Také farnost sv. Tomáše spolupracuje na tomto projektu a mnozí z vás znají sestru Marii Goretti, s níž se setkáváme při jejích návštěvách v Brně.

Druhé číslo letošního ročníku časopisu České katolické charity CARITAS uveřejnilo článek dvou cestovatelů, paní Venduly Hingarové a pana Vojtěcha Vlka, kteří se vypravili do Indie navštívit děti v centru BPK, jimž pomáhají české rodiny.

Zestručněné znění jejich článku uveřejňujeme nyní v *Tomáškově*, abychom i našim adoptivním rodičům zpřístupnili poznatky z cesty a některé nové informace, které je jistě budou zajímat.

NA VLASTNÍ NOHY

Dům BPK byl postaven před osmi roky za podpory holandských a belgických dobrodinců a slouží jako administrativní a řídicí centrum. V prvním patře se nacházejí kanceláře. Pracovníci v oddělení zpracování dat trvá vyhledávání informací v počítači jen pár sekund. Uprostřed Indie, tisíce kilometrů od domova zasvítl na obrazovce adresář našich krajanů, kteří sponzorují studium indických dětí. Každé podporované dítě má vlastní složku se základními údaji o rodině, povolání rodičů, počtu sourozenců, zdravotním stavu dítěte a hlavně s veškerými písemnými kontakty s adoptivní rodinou. „Lidé chtějí přesně vědět, na co jsou jejich peníze použity, proto musí být systematicky vedeny všechny záznamy, aby kdokoliv mohl jednoduše vyhledat, co potřebuje,“ říká sestra Marie Goretti.

V přízemí domu BPK našlo domov přes dvacet sirotek. Jejich budoucnost je zatím nejistá, ale sestra Marie věří, že se jí podaří dát dětem dobrý základ do života. „Řídím se podle známého přirovnání: Dáš-li člověku rybu, zasytíš ho na jeden den, naučíš-li ho lovit, zasytíš ho na celý život.“ Proto se také rozhodla ve městě Honavaru postavit učňovskou školu, ve které se děti mohou vyučit různým oborům.

ŠKOLA DĚTÍ Z ULICE

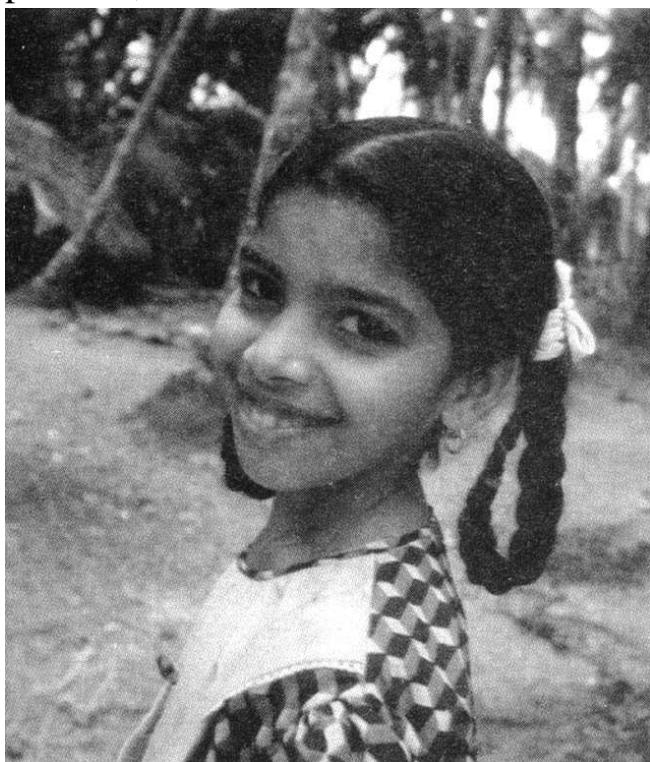
„Před několika měsíci jsme zde ve spolupráci s bratry Křížovníky provizorně založili internát pro děti z ulice,“ vysvětluje sestra Marie v objektu nedaleké školy. Hosté vcházejí do neveliké místnosti sledování třiceti páry vykulených očí. Na povel učitele ustává šum, děti se zařazují do řady. Každého hosta obdaruje děvčátko kytičkou barevných květin. Na další povel děti spínají ruce, zavírají oči a začínají zpívat. Stojí nehybně, seřazené podle velikosti. Všechny patřily ještě před třemi měsíci k opuštěným, nechtěným dětem. Většina z nich nikdy nechodila pořádně do školy, potloukaly se po ulicích, některé děti už v raném věku pracovaly. Některé ani nevěděly, jak se jmenují. „Děti k nám přicházely postupně. Byly umouněné, zamlklé a vystrašené. V prvních týdnech spořádaly i několik porcí jídla, pro mnohé to bylo poprvé, kdy se najedly do sytosti,“ vysvětluje sestra Marie Goretti a s úsměvem pozoruje několik děvčátek, která se kření do objektivu fotoaparátu.

Cílem půlročního programu je, aby byly děti schopny zařadit se do normálních škol.

Maličký internát se skládá z protáhlé třídy, sociálního zařízení a místnosti, kde děti spí. Ta si ani nezaslouží název ložnice, protože děti leží na podlaze z udusané hlíny. Přesto nás ujišťovaly, jak moc se jim tu líbí. S radostí nám ukázaly zahradu, kde si hrají a kde chovají několik zvířátek.

NÁVŠTĚVA U VERONIKY

Okatou Veroniku Lopézovou sponzoruje slečna Veronika Zemanová z Prahy. Džíp vyráží po hrbolaté cestě do vesničky Hanibal asi 10 km od Honavaru. Silnice končí u řeky a dál se pokračuje asi půl hodiny pěšky k domku věčně usměvavé Veroniky. Maminka a starší sestra nabízejí hostům mléko z čerstvých kokosových ořechů a malá studentka zpívá několik písniček, které se naučila ve škole.

„Za necelých pět tisíc rupií, které ročně v měsíčních platbách dostáváme, zaplatím školné, učebnice, uniformu a část peněz zbude i na jídlo, lékařské ošetření či na vánoční dárek,“ vysvětluje maminka. Rodiče jsou na Veroniku patřičně hrdí. Sami jsou negramotní. Matka vede domácnost, otec s lehkým mentálním postižením stačí stěží uživit rodinu. Jeho měsíční mzda nepřesahuje 600 rupií (přibližně 550 Kč). Bez pomoci štědrých srdcí z České republiky by nemohl dopřát Veronice vzdělání.

JAK „ZÍSKAT“ INDICKÉ DÍTĚ?

Stačí zatelefonovat nebo napsat na Arcidiecézní charitu Praha, Londýnská 44, 120 00 Praha 2, tel. 02/24 25 09 85, e-mail: adch@brailcom.cz, paní Marii Zemanové, která obratem pošle informace a přidá poštovní poukázku. Jakmile přijde do banky platba, adoptivní rodič dostane fotografii a údaje o dítěti a jeho rodinných poměrech. Kdo chce, může si vybrat z několika dětí ve věkovém rozmezí od čtyř do čtrnácti let, a to osobně přímo na výše uvedené adrese pražské charity. Pro zajímavost, paní Zemanové se přihlásily i děti rozhodnuté adoptovat svého indického kamaráda. Např. několik tříd na gymnáziu v Hellichově ulici v Praze podporuje indické školáky.

Kadourkovi

Slovo nemocným

Jestliže neodpustíte lidem, ani Vám neodpustí Váš Otec Vaše přestoupení.

Mt 6,15

Všichni žijeme v lidské společnosti, a proto kolem sebe máme různé lidi, někteří jsou nám sympatičtí, dobře si s nimi rozumíme a nedělá nám problémy s nimi vycházet dobře. Vždycky se však mezi lidmi vyskytne někdo, kdo nám působí potíže svým způsobem chování, svými řečmi anebo svým vztahem k nám. S takovým člověkem se však zvláště těžce vyrovnáváme, když jsme tělesně nemocní, máme bolesti anebo jiné potíže. Většinou však nemůžeme dosáhnout toho, abychom se s tímto člověkem nemuseli stýkat, ale musíme hledat způsob, aby náš společný život oběma prospíval. Jistě nám hodně pomůže, když si budeme vědomi toho, že i tento člověk je v naší blízkosti z Boží vůle a že Bůh chce, aby náš společný život prospěl oběma stranám. Věříme, že když je život s takovým člověkem pro nás skutečně těžký, dá nám Pán jistě víc své pomoci, aby náš vztah k němu byl naplněn skutečnou láskou, která může přispět ke změně chování tohoto člověka.

I když je takový společný život skutečně obtížný, nemůžeme hledat vinu jen na straně druhého člověka, ale musíme se poctivě zamyslet nad svým jednáním, nad svým vztahem k němu a možná zjistíme na své straně hodně nedostatků, které náš vzájemný vztah narušují a které, vázání

svým svědomím, máme odstraňovat. Blízkost takového nepřijemného člověka může přispět k tomu, že se zbavíme vlastnosti, která silně narušuje náš vztah k ostatním lidem. Když ji přiznáme a budeme usilovat o zlepšení svého stavu, může to být začátek takového společného života, který je pro obě strany přínosem.

Mít dost odvahy přiznat svoji chybu a rozhodnout se jí skutečně zbavit není lehké, ale když budeme prosit Boha o pomoc, aby se nám to podařilo, a když se o to budeme snažit, s jeho pomocí se nám to jistě podaří. Naše prosby však nemohou být zaměřeny jenom na naši osobu, ale musíme současně prosit i za toho druhého, aby i on poznal svoji eventuelní chybu, uznal ji a chtěl se jí zbavit. Když se to podaří,lepší to vzájemný vztah a přinese do duše opravdový pokoj, který také pomáhá i našemu tělesnému uzdravování.

Možná, že nám pomůže, když si v době, kdy budeme nemocní a kdy se nám bude jednání druhých lidí zdát příliš tvrdé, uvědomíme, že jsme asi značně přecitlivělí a že ve skutečnosti to asi tak tvrdé není. Musíme mít stále dobrou vůli vidět na druhých to, co je pozitivní a přehlížet to, co se nám zdá být pro nás nepřijemné. Každou takovou snahu Pán podpoří a bude se nám dařit i v době nemoci jednat tak, že budeme přinášet do prostředí, ve kterém budeme, klid a spokojenost. Může to pro nás být obtížné, ale víme, že bez obětí a námahy se nic nedaří, ale že každou opravdovou snahu Pán podporuje svou pomocí.

Otec Josef Šik

Farní kavárna

V neděli 3. září 2000 zahájila svoji již čtvrtou sezónu Farní kavárna. Je proto vhodná chvíle shrnout tu minulou a podívat se, co nového kavárnu čeká v roce následujícím.

Nejprve tedy jak vypadalo hospodaření kavárny v sezóně 1999/2000:

Zůstatek v pokladně a trezoru k 7. 8. 1999	16 626,90 Kč
Příjmy	28 919,70 Kč
Náklady na potraviny	17 906,70 Kč
Nákup vratných lahví	156,00 Kč
Nákup nového inventáře	11 092,60 Kč
Gert (foto na www)	10,00 Kč
Příjmy – výdaje	245,60 Kč
Zůstatek v pokladně a trezoru k 2. 9. 2000	16 381,30 Kč

Pro úplnost ještě dodejme, že kavárna byla otevřena 37x a průměrná tržba činila 781,60 Kč.

Vyjádřeno čísly to tedy vypadá, že kavárna za celou sezónu prodělala. Je to ale iluze zapříčiněná tím, že se nakoupilo hodně inventáře. Smůlou však bylo to, že největší položka z tohoto nově pořízeného inventáře – pressovar cca za 6000,- Kč – byla ukradena nezvanou návštěvou fary. Další část peněz byla v loňském roce vynaložena na obnovu rozbitého nádobí a na nákup nových židlí a ubrusů.

V kavárně myslíme i na naše nejmenší. Pro ty byl zřízen dětský koutek. Byl jim zakoupen dětský koberec a od Vás návštěvníků dostaly pastelky, papíry, hračky a další pro svoji zábavu.

Nyní tedy k tomu, co se bude dít v sezóně nové. Po zkušenostech se zloději

byla panem farářem poskytnuta komora u kuchyně pro potřeby Farní kavárny, která jde uzamknout a do které se bude schovávat vše, co má alespoň nějakou cenu.

Novinky v sortimentu: Jak již bylo napsáno výše, byla ukradena mašinka na presso, což logiky způsobuje vyřazení všech druhů této kávy z ceníku. Nová mašinka se zřejmě pořizovat nebude, neboť její cena je neúměrná průměrně deseti kávám tohoto druhu uvařeným za neděli. Pokud by některý z kritiků kvality podávané překapávaná kávy měl zájem zasponzorovat kavárnu nákupem nového přístroje, může tak učinit.

Novinky v cenách: Společnost *Opavia*, o jejíž produkci se opírá nabídka sladkého pečiva kavárny, začala zvyšovat svůj zisk a to mírným zvýšením cen a drastickým zmenšením balení. To způsobí nárůst cen čajového pečiva a věnečků o 2,- Kč.

Nyní bychom chtěli poděkovat všem, kteří svými možnostmi přispěli k fungování v loňském roce, především panu faráři, dárcům dětského koutku a hlavně službám za obsluhu. Bohužel je stále obtížnější zajistit služby na každou neděli, a proto, pokud se mezi Vámi najde někdo, kdo je ochotný pomoci, přihlaste se prosím Jašovi.

A na závěr informace pro ty, co zapomněli. Kavárna je otevřena stejně tak jako v minulých letech každou neděli od 9 do 12 hodin.

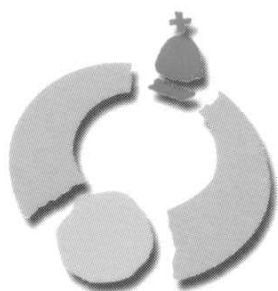
José a Ši

Řím 2000

XV. světový den mládeže

VŠECHNY CESTY VEDLY DO ŘÍMA

Světové dny mládeže patří až do novodobé historie církve. Jsou darem Ducha svatého dnešní církvi. Během nich se mládež setkává s papežem a papež s mládeží.

Jako téma XV. Světového dne mládeže v Římě zvolil Svatý otec výstižnou větu, kterou apoštol Jan vyjadřuje nejvyšší tajemství Boha, který se stal člověkem: „Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.“ (Jan 1,14)

Celý týden jsme byli tak trochu i hosty našeho pana kardinála Vlka – mnoho času jsme trávili v jeho titulární bazilice Santa Croce in Gerusalemme. Po každý den nás provázelo úvodní slovo na den – na něj navazovaly scénky, písně, katecheze. Celý dopolední program končil eucharistickým obřadem. A odpoledne jsme (alespoň někteří z nás) vyráželi po památkách. Naším fotoobjektivům neuniklo Koloseum, Pantheon, Andělský hrad, Španělské schody, ... A samozřejmě Vatikán s bazilikou sv. Petra

– sem jsme putovali na pouť. Spousta mladých lidí z dalších zemí sem putovala s námi. Naším hlavním cílem byla Santa porte – Svatá brána. Vrcholem celého putování do Říma bylo víkendové setkání s Janem Pavlem II.

Takřka každý okamžik setkání se Svatým otcem na římském náměstí Tor Vergata byl velmi silný. Jan Pavel II. zářil radostí, elánem. Po skončení několikahodinové sobotní vigilie jsme neustále papeže vyvolávali. Když se dav ztišil, zeptal se nás Svatý otec: „A co budeme dělat teď?“ Tím vzbudil obrovský aplaus. Považovali jsme za obdivuhodné, jak dokázal stále mávat a tleskat do rytmu. Po nedělním eucharistickém obřadu se s námi Jan Pavel II. rozloučil slovy: „... Vy poneseťte Kristovu zvěst do nového tisíciletí. Až se vrátíte domů, nerozcházejte se, utvrďte a prohlubte svoje přílnutí ke křesťanskému společenství, do něhož patříte. Z Říma, z města Petrova a Pavlova, vás vroucně provází papež a říká vám slovy sv. Kateřiny Sienské: 'Budete-li tím, co máte být, zapálíte celý svět!'“

Helena

Prázdniny jsou za námi

všem příznivcům Tomáška

Přesně tak. Prázdniny jsou ty tam a všem školou povinným nezbyvá nic jiného než usednout zpátky do lavic a ponořit se do učení. Přesto máme každý z nás ve své paměti spoustu zážitků z uplynulého léta. Každý se někam podíval, navštívil zajímavá místa či poznal nové tváře. Tím bychom proto rádi poděkovali všem, kdo se o tyto své zážitky a dojmy chtěli podělit i s ostatními, neváhali a poslali nám do *Tomáška* příspěvek. Máme jich opravdu hodně a jak to tak vypadá, nezbude nám nic jiného než některé z nich otisknout až v některém z dalších čísel našeho farního časopisu. Tímto bychom proto rádi ujistili své příznivce, že jejich příspěvky nezapadnou prachem někde v šuplíku, ale uzří světlo světa o něco později. Děkujeme za pochopení a přejeme vám všem v novém školním roce hodně úspěchů a Boží milosti.

redakce

Soustředění Jolly Singers

aneb blít či neblít – tot' otázka

Věru nepříliš vhodný titulek do farního časopisu, ale natolik charakteristický pro průběh letošního soustředění, že byl po jistém váhání použit. Opravdu – letos jsme

poznali, že jsme kamarádi nejen při zpívání, při fotbale, volejbale a ping-pongu, ale také v nemoci. A kupodivu to byli často kluci, kdo vařili hořký čaj a utrhli si od úst suchý rohlík.

Nacvičování bylo již zmíněným způsobem mírně narušeno – ale přesto jsme se naučili několik pěkných věcí – např. *Te Deum* od A. D. Poté co jsme byli ujištěni, že to nejsou iniciály Anny Davidové (*Venia*), nechali jsme ji v poklidu žít. Nevíme, jak se při našem zpěvu cítil Antonín Dvořák, ale strašit nás nepřišel.

K pěkným zážitkům patřil celodenní výlet na Landštejn. Hned na začátku jsme vstoupili do zakázané přírodní rezervace a bylo tam krásně. Na Landštejně jsme pak vyzkoušeli odolnost míčů, které jsme shazovali z nejvyšší věže, a též odolnost Slávka, který i kopačák chytal bez odrazu. Přežil.

Na zámku v Dačicích jsme byli veřejně pokáráni pouze jednou, neboť právě v tento den byl Karel indisponován a zůstal hlídat faru.

Pěkné bylo, že jsme skoro každý den mohli zpívat na mši. K nejhezčím zážitkům patřila mše na Montserratu – krásném poutním místě, které příští rok oslaví 350 let od postavení kostela. Místní pan farář otec Jiří si nás už zamluvil, že přijedeme zazpívat. S radostí jsme mu přislíbili a teprve pak nám sdělil, že bude přítomen i papežský nuncius monsignor Coppa a mnoho jiných (pravděpodobně hudebně nadaných) církevních hodnostářů. Otec Jiří je šibal.

Děkujeme za těch pár hezkých dnů, které znovu dokázaly, že nám spolu může být dobře, i když je nám právě špatně (od žaludku). Deo gratias!

– mv –

Země Zeleného rákosí

YMCA Severky

Letos o prázdninách jsme na tři týdny odjely do *Země Zeleného rákosí*. Přivítala nás poměrně chladným a deštivým podnebím. Lid byl však přátelský a Šavani nás přijali mezi sebe. Že jejich život nebyl příliš jednoduchý, jsme si vyzkoušely na vlastní kůži. Po nabitých dnech, kdy jsme sotva pletly nohama, jsme se opravdu těšily do svých tee-pee k ohni. K dokreslení jednoho takového dne může sloužit i následující zpráva náčelníka Delawarů – Veverky:

„Pomalů se zesláblou rukou rochnám v jogurtu a poněkud unaveně, ale šťastně

myslím na právě došlou výpravu. No, čekala jsem, že bude hůř. V táboře kromě nás, vedení a Čmeldy, která celý den neúnavně čekala na maminku s vidinou dovolené na jachtě, nikdo není.

Nořím nožičky do ledové vody. Snažím se namluvit si, že jsou docela čisté. Ale konečný stav laboru je výmluvný. Nějak nedokážu vnímat nikoho kolem sebe.

Konečně se trochu vyhrabávám z popříchodové apatie. Chicken tvoří členky pro vedení, tak se k ní přidávám. Hm ..., dneska mně to docela jde, ta členka ujde. Ale ne, to je ta Chickenina. Pěkně si povídáme a je sranda. A hele – už přichází Silven s družinkou, no jo, trochu se zdržely v Modlíkově. Někdo asi uzmul (i přes výmluvný nápis: 'Nekazte dětem hru') poslední zprávu. A za chvíli dochází i Zipík a Sineako. Těm se taky moc nevedlo, ale všichni jsou šikulky, že se do toho vůbec tak s vervou pustily. Těší mě, že jsem už v pohodě, narozdíl od ostatních, a trošku pomáhám v kuchyni. A hele, holky donesly z Žižkova Pole poštu. A maminka si na mě vzpomněla. To potěšilo.

Zábava je v plném proudu. Skáču na Chicken, která mi pověsila členku někam nááhorů. Nedaří se mi, a tak prosím o pomoc Scampi. Neprozíravě, aby mi podala členku. A tak Chicken opět propadá záchvatu smíchu a všechno znovu. Teď je členka pro změnu na Ferdovi (vydlabanej meloun). A zase se mlátíme a nálada rychle stoupá.

Naděje pro postavení *Drobka* umírá. Prší a prší. Všude je mokro a do kuchyně

na četbu a zpěvanky se nechce. Neútná, br. Ach jo, jak by se teď hodilo týpko s útulným ohněm a kruhem fajn holek.

Sedím a koukám do ohně. Všichni kolem mě napjatě poslouchají příběh o Indiánech. Pokrývám zadní částí těla asi 5 cm² a jednou nohou tak tak stojím na Čmeldině podlážce a druhou tak tak na své. To je dost na potvoru, co! Ale ne, na klíně mi leží na dece Terka a spokojeně oddychuje. Trochu se třepe, a tak ji držím pevně kolem zad. Pak podkládám Trolli hlavu namáhavě vyhrabanou mikinou a z druhé strany přikrývám L'Amico pro změnu namáhavě vyhrabaným svetrem. Sedíme v **našem** tee-pee (to díky vysokým postelím na kůlech) opravdu celý oddíl a právě se začínáme učit indiánskou písničku na západ Slunce. A už mě nehřeje jen oheň a poměrně vysoká ρ lidí z teplého vzduchu v docela malém týpku, ale i hrozně dobrý pocit u srdíčka a upřímně laskavé a přátelské pohledy toho největšího co mám. Mých kamarádek. Usínala jsem nakonec (když se týpko zase vylidnilo) tak spokojeně, jako už dlouho ne. Bylo to fajn.“

Chicken

Irán (8)

Vrátili jsme lístky a začali přemýšlet, jak z toho ven. Geniální mozky naší výpravy vymyslely výborný plán ústupu, který byl ihned realizován. Byly zakoupeny lístky do Baku v Ázerbajdžánu s tím, že „... až tam budem, tak uvidíme.“ Od-tamtud jsme chtěli pokračovat přes Rusko a dál podle okolností buď skrz Bělorusko nebo Ukrajinu. Protože odjezd do Baku byl plánován až na osmou hodinu večer, měli jsme čtyři hodiny času na shánění užitečných informací (vízové povinnosti, mapy, ...). Nejdříve jsme zavolali na českou ambasádu v Teheránu. Tam nám nebyli schopni říct, co je třeba ke vstupu do Azerbajdžánu, ale dali nám telefonní číslo do Černínského paláce v Praze, „kde to určitě budou vědět.“ Děkujeme!

Pana X, který se s námi přišel rozloučit, vzniklá situace zaujala a rozhodl se nám pomoci. Šel také shánět užitečné informace a mimo jiné zjistil, že autobusy do Turecka opět mohou. Připravil nás tak o jízdu Dagestánem, ale to jsme ještě nevěděli, o co přicházíme, a tak nám to ani nebylo líto. Znovu byly zakoupeny lístky, tentokrát za \$15, a náš hostitel nás znovu vyprovodil k autobusu. Pohledem na Památník svobody jsme se rozloučili s Teheránem.

Neroloučili jsme se ovšem s Íránci. Poskoci v autobuse byli obzvláště nepříjemní a stále se v tom zdokonalovali. Nejdříve zakázali používat volná sedadla a

navečer vykázali Klokana z uličky, kde ležel. Hned se tam natáhli sami a zvedli se jen tehdy, když potřebovali upozornit cestující, že v uličce se nesmí ležet. Potom nám na videu pustili íránský psychologický film a na tureckém území promítli tureckou hitparádu, což nás dorazilo. Některé hity jsme si moc dobře pamatovali z toulek po Turecku 97'.

Pátek 20. 8. 1999

Do Istanbulu jsme dorazili dopoledne. Bylo po zemětřesení, což se projevovalo zejména množstvím lidí ubytovaných v parcích. Při shánění hotelu jsme se chtěli vyhnout Orient Youth Hostel, se kterým jsme neměli moc dobré zkušenosti. Nakonec jsme skončili asi o 50 metrů vedle v hostelu vyšší kategorie.

Po hygieně a krátkém odpočinku se naše výprava odebrala na prohlídku *Justiniánových katakomb*. Okap potom pokračoval do paláce Topkapi obdivovat šтры otesané zručnými řemeslníky a ohlodané zubem času. Ostatní šli k moři, ve kterém chtěl Keprník smočit ruku. Když tak učinil, začali jsme hledat zákoutí, kde bychom mohli nerušeně odpočívat. Bohužel, nemohli jsme najít žádné takové, které by vyhovovalo všem a tak jsme místo zahálky chodili po městě a navzájem si vysvětlovali, co se nám na tom či onom místě nelíbí. To správné místo bylo nalezeno až po návratu do zahrad paláce Topkapi, kde si už nikdo netroufnul upozorňovat na případné nedostatky a vyzývat k dalšímu hledání.

Na večer byla plánována slavnostní večeře. Poučení z odpoledního hledání „vhodného místa“ jsme zapadli do první hospody, o které jsme byli přesvědčeni, že na ni máme. Po večeři následoval návrat do hotelu, na jehož terase jsme strávili zbytek večera a dopřávali si efezského plzeňského, čepovaného ve sklepním baru, a doutníků, které jsem původně vezl coby dárky pro přátelské domorodce. Za zády jsme měli Hagiou Sofiu a Modrou mešitu, před sebou moře a maják, který nás v pravidelných intervalech osvětloval. V ospalé atmosféře toho večera jsme probrali plány do příštích let.

Sobota 21. 8. 1999

Ráno po snídani jsme se sbalili a v letní zahradce před hostelem si užívali poslední chvíle před odjezdem domů. Okap chtěl ještě vyzkoušet tabák, který si koupil v bazaru. Začal ho cpát do dýmky, přestože tabák byl vlhký a vazký a vzbuzoval v nás nedůvěru. Keprník měl pocit, že je to tabák do vodních dýmek a hned se s námi o tento pocit podělil. Dále pak několika vhodně formulovanými větami o nedostatku soudnosti utvrdil Okapa v přesvědčení o správnosti jeho počínání. Zbytek výpravy neměl, co by dodal, a setrval v napjatém očekávání. Když si Okap dýmku pořádně nacpal, začal zapalovat. Po chvíli přestal plýtvat sirkami a hluboce se zamyslel nad slovy svého kamaráda. A našel v nich nepatrné zrnko pravdy, které v něm vzbudilo jisté pochyby o správnosti jeho počínání. Při vysypávání dýmky měl Okap problémy ještě větší

než při jejím nacpávání, protože tabáku se v jeho dýmce jaksi zalíbilo a nechtěl ji opustit.

Tento neúspěch si Okap vynahradil na turecko-bulharských hranicích. Zatímco my šli do duty-free obchodů čistě ze zájmu a z touhy po poznání, on tam zakoupil celkem 30 doutníků v celkové hodnotě 30 DM!

No řekněte, co víc byste ještě chtěli vědět?

Gert

Žirovnice 2000

Nejedná se o výstavu květin nebo hudební festival, ačkoli obojí proběhlo v těsném sousedství. Řeč bude o dovolené několika rodin s dětmi v pastoračním středisku v Žirovnici.

Cák! Šplouch! „Ted' já, ted' já!“

Zde dvora fary zní výkřiky nad bazénem plným vody. Snad jediný slunečný týden prázdnin je naplněn společně stráveným odpočinkem v koutě Vysočiny. Ani stravování v místní lidové jídelně nepostrádalo pestrost (jednou vydali nachystaný oběd někomu jinému, jindy jsme marně očekávali, že nám jako obvykle zbude i na večeři atd.). Patrové postele se staly oblíbeným rájem těch, kteří na ně nebyli vpuštěni za přítomnosti rodičů, omezený počet dětských kočárků pak předmětem drobných sporů. Výlet vlakem na běžné trati na Jindřichův Hradec byl atrakcí pro

všechny děti a chvílemi napětí pro rodiče. Vše nakonec dobře dopadlo, dráhy nezklamaly a zpoždění na sebe navazovala, jak bylo zapotřebí. Navěsit všech 13 dětí současně Lodivodovi za krk zůstalo zbožným přáním, a tak k živějšímu rozboru situace ve farnosti zbývaly pouze večery.

A postřehy účastníků?

„Kam bychom chodili. Těm dětem je jedno, jestli jdou někam na výlet k rybníku, nebo jen tady pár metrů po cestě.“

„Mamka nás zabije“, konstatoval příslušný otec po úspěšném Lukáškově pokusu skočit v nestřeženém okamžiku v plné polní do bazénu na dvoře. Oblíbenou činností všech dětí bylo pokusit se dostat do vody, a když už ne sebe, tedy alespoň co nejvíce jiných vhodných věcí (mobilní telefony rodičů, Lodivodovu tabatěrku nebo alespoň co nejvíce papuček).

„Ted' já, ted' já“ znělo na mohutné skluzavce místního koupaliště (je spravedlivé přiznat, že skluzavka byla pro svoji velikost přístupná pouze otcům rodin).

„Nejvíc se mi líbilo, jak jsme jezdili na lodičkách pod těmi princeznami“, komentuje Monika výlet na zámek Červená

Lhota, kde jsme po loňských zkušenostech s průvodcem („Myslíte, že je vhodné, abyste zde déle setrval?“), zazněla na naši adresu otázka hned ve druhé místnosti zámku.) zaměnili prohlídku mobiliáře (poněkud důkladnější a hlučnější než bylo zbožným přáním kastelána) za prohlídku exteriéru. Nutno podotknout, že k lítosti některých mladších členů výpravy jim bylo zabráněno ve stejně důkladné prohlídce dna místního rybníku.

„Balo!“, uzavřel diskusi rázně Lukášek.

Tábor v Heralticích

Jedeme vlakem do Okříšek a pak půjdeme 3 km do Heraltic na faru. Jsme tu první noc.

Ráno! Rozcvička a pak snídaně. Témátko, kde se dozvíme spoustu věcí. Pak jsou hry a oběd. Pak jsou zase hry a porady lovců mamutí rokle. A hurá na svačinu a polední klid. Hry a večere. Pak je oheň. A taky pokřiky. Já jsem byla ve skupince s Medvědy. Napíšu vám aspoň pokřik:

My jsme velcí siláci,
zvládnem každou práci,
ať je teplo nebo zima,
medvědi jsou vždycky prima.
Proto lumpe pozor dej,
před medvědem utíkej.

Ahoj Trolli

Sinopé

21. – 27. srpna 2000

Týden od 21. do 27. 8. strávilo 20 mladých lidí nejen od Tomáška v orlic-kohorském Neratově pod krycím názvem *Sinopé*. Účelem akce bylo trochu přispět pracovní pomocí *Sdružení Neratov*, které obnovuje tuto vesnici a současně tu rozvíjí resociační program.

„Tak vám vezu svačinu. Přijeli za vámi ještě dva kluci. První, co řekli, bylo nějaké heslo. Něco jako *Synové*.“ – doneslo se k mým uším chvílku po vypuknutí akce, o které se chystám vysypat pár slovíček formou fiktivních monologů:

„Moc jsem to zprvu nechápala. V pondělí 21. 8. se kolem mě prohnila tři auta plná rozšklebených lidiček; už zdálky jsem pochopila, že to není žádný poklidný zájezd. Sotva vyskákali z aut, bylo to samé 'Jé' – 'To je super!' – 'Ty brďo.' – jako by nikdy neviděli kostel!?“

obecní cedule Neratov

„Tak o těch mi ani nemluvte. Představte si, že se v klidu pasete, sluníčko vás hřeje – když vtom se přiřene cosi dvounohého s proutkem. No samozřejmě, že se naštvu; a just se ani nehnu. A hlavně koukat pěkně drze do očí. No jo, to je pocit. Nevíš co teď, co? Ale ta jedna holka mě převezla! Začala mě prostě otáčet, tam že už prostě nesmím. Jako pasáčci byli jinak docela snaživí.“

koza Charita 09

„Já na brňáky vzpomínám v dobrém. Asi pochopili, že u nás v Neratově je práce nad hlavu. My – vidle, hrábě a seno – jsme u nich získali zvláštní oblibu. Dodnes nechápu proč, ale strávili s námi hodně času. Nejraději vzpomínám na Pavla Dvořáka . . .“

(pozn.: první den si zapíchl vidle do nohy)

vidle

„Jsem tu s kamarádkou jen nakrátko na práci. Ta vaše polka má něco do sebe. Musím ale říct, že první dojem z ní byl šok. Najednou mě čapl Če – Čekl – Čekl – no prostě Dominik při jedné té jejich hře – jakože OK, OK, a najednou se mnou začal jaksi divně točit a poskakovat, do toho broukal něco o Bavorovu. Ale proč nám nikdo nechtěl anglicky vysvětlit, co je to škvarková pomazánka, to fakt nevím.“

jistá Holanďanka

„Tady na kopci jsem na ně krásně viděl. Myslím, že je bavilo jezdit na korbě. Ať už na seno, na dřevo nebo natírat či uklízet na farmě. Jo a jeden den se plazili mezi záhonky – tak to asi pleli. A že to všechno vím? No nedejte se, pusy jim jely, to by jeden nevěřil. Byla mezi nimi nějaká Střízllice – tak na ni volali, když ji smotávali do igelitu při úklidu laviček, jo jo. Pak uvnitř mě koukali po hvězdičkách, takové romantické duše to byly.“

kamenný kostel

...

Navštiv svatý Hostýn,
budeš nosit kostým!

...

Silven

„Až se mě spolužáci zeptají: 'Jo, tys byla na brigádě? A kolik jsi za ni dostala?' – Tak jim řeknu: 'Zaplatila jsem pětistovku.'“

Veverka & Ještěrka

Pohádka

Martin jde první den ze školy a říká si: Konečně, konečně začal školní rok! Nebojte se, je úplně normální. Netěší se totiž na diktáty a písemky z matiky, ale na fotbalové tréninky, na utkání a slavná vítězství. Když na vysvědčení ze třetí třídy byly samé jedničky, kývli mamka i tatka a podepsali přihlášku. Martinovi se o tom už i zdá. Teď udělal kličku, objel posledního obránce a gól! Martin se probudí a vůbec mu nevádí, že to byl jen sen. Vždyť dnes má první trénink doopravdy!

Stadión se hemží stejně starými kluky. Většina z nich chodila už loni, a tak se vzájemně zdraví, pošťuchují se, dokud trenérova píšťalka nezjedná klid. „Del Piero“ (tak říkají kluci trenérovi) se na všechny usměje, přivítá zejména nováčky, ověří účast. „Tak a dáme si pár koleček na zahřátí.“ Rozběhne se kolem hřiště a kluci za ním. Martin brzy zjistí, že ostatní kluci mají lepší fyzičku. Za chvíli ho píchá v boku, lapá po dechu a nohy má jak z olova. Zatne zuby a běží dál, ale to už se mu dělají kruhy před očima, pocítí prudkou bolest na prsou . . . a dál už nic. Martin otevírá oči. „Del Piero“ se nad ním sklání, poplácává ho po tváři a podle toho, jak má

Martin mokré vlasy i tričko, na něj někdo musel chrstnout aspoň dva kýbly vody. Trenér se na něj usměje: „Napoprve jsi to přehnal. Budeš muset běhat – nejlíp každý den aspoň chvíli. Pojď, sedni si sem.“ Ale Martin se rychle převléká. To tak, aby kluci viděli, jak brečí! Odchází, právě když se na hřišti začíná hrát.

Odemyká. Z bytu zavane vůně buchet. Máma peče. Martin proklouzne do svého pokoje, vrhne se na postel a brečí. Už tam nikdy nikdy nepůjde!!! A tolik se těšil! Nevšiml si, že mezi dveřmi stojí táta.

„Copak?“ Táta neřekl víc než to jedno slůvko, ale bylo v něm tolik pochopení, že Martin ze sebe všechno vychrlí několika větami. Táta si mezitím sedl na zem a opřel se o skříň. „A ty to chceš vzdát po prvním neúspěchu? Vždyť technicky hraješ opravdu dobře a s tou fyzičkou něco uděláme.“

„Ale co?“ vykřikne zoufale Martin. „Počkej, uvidíš,“ táta se zvedá a jde do svého pokoje. Za chvíli se objeví ve

staré teplákové soupravě, která mu pevně obepíná břicho. „Co koukáš,“ řekne na Martinův udivený pohled, „vyrostl jsem do krásy. Jdu si oběhnout náš blok! Dneska jednou, pozítří dvakrát a koncem září to zvládnou třeba desetkrát. Nechceš jít se mnou?“

Martin rychle natahuje tepláky: Mám bezva tátu. Nikdy mě v žádném průšvihů nenechá!

Toho tátu máme my všichni a jmenuje se Bůh Otec.

– mv –

PRO NEJMENŠÍ

Seřadíš správně, jak se staví brána?

